

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Erga parentes ingrati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Macro. Sa- tur. l. 5. c. 9. H. m. Iliad. ἀμασιόων ληθηες ἀχαίδες ἢ ἐτ' ἀχαίοι. Euri. lib. 9. Harat. l. 2. Epistol.

Ubi vero in monumentis iisdem muliebria videris incisa, argumentum est, imbelles, molles & inertes homines ab eo subjugatos, cujus nomen, vel nota superposita fuerit. Ad quod dubio procul respexit Homerus, cum Thersitem Græcorum pusillanimitatem increpantem his verbis inducit, καὶ ἐλαχὺς ἀχαίδες, ἢ ἐτ' ἀχαίοι. Id quod ad Numanum sese & sua gloriose jactantem non invenuste transtulit Maro, dum eum, ὁ Phrygia (neg, enim Phryges) in obsessis Trajanorum castra dicentem inducit. Alibi virorum negotia præscribit, ut hi bella pacemque gerere deberent. Et Horatius virilem Cleopatraz animum obstupescit, quæ generosius perire quærens, ensem haudquam muliebriter minus expaverit. Apud eundem Tyrtaus Poëta non mulieres, sed mares potius animos in Martia bella verbis exacuit. Ovidius quoque in Enochum, cum militem virum esse debere assereret, *Ista mares trahant*, dixit, *tu spes deponere viriles*. Ad hæc Onirocritæ dicunt si princeps quisquam in fœminam se degenerasse per nocturnam sit imaginem arbitratus, futurum, ut loco deciciatur: propterea quod mulieres plurimum imperiis virorum subiiciuntur.

INNOCENTIA. CRIMEN. CAP. XXIII.

Quid per Masculum & fœminam in divinis significetur.

Non est hoc loco prætereundus sacrificii veteris mos, ubi per Masculi vocabulum, infantem, & nulla criminis macula notatum intelligi debere autumant Theologi: per fœminam vero, crimen. Cyrillus enim Levitico, homilia prima, sive ea sit Originis, ubi agitur de Vitulo masculino sine macula offerendo, masculum ait intelligi, qui peccatum ignorat: propterea quod fœmina sit peccati symbolum. Labilis enim, mollis, & ad delinquendum ptoelivis admodum est mulier. *Masculum viget sit munus quod Deo offert*, hoc est, muliebri nil habeat, concupiscētia vacet, fragilitatē aufugiat, nihil molle, nihil dissolutum meditetur. Et Masculi denique nuncupatio in Divinis literis virum indicat virtutibus perfectum, qui præsentī fortiq; animo semper est: cum mulier contra tantæ infirmitatis, ut Salomonis Sapiētia dixerit, *Melior est iniquitas viri, quam mulier benefactions*, Et mares tantum stirpis Aaronæ jubet Dominus vesci sacrificato: quia scilicet non omnium est de Deo disputare, sed eorum tantum qui nihil fœmineum, nihil fluxum in cognitionibus habeant. Demum, ne de Deo disputare præsumamus, quamdiu per quasdam declinationes diffluentes, vel domesticas curas, vel inania negotia, à Masculorum dignitate vigoreque exciderimus. Similiter in victima peccati, Masculus tantum de genere Sacerdotali vescetur carnibus ejus: *ad penitentiam enim forti opus est sensu*, ait Hefychius, *& intentione virili*. Cui Psalmographus ita succinit: *Viriliter age*, vigoremque audacter amplectere, & in quamcunque provinciam te delegaverit Dominus, eam & alacriter suscipe, & non ingnaviter administra. Porro Vir qui testiculos avulsos habeat, in Divinis literis hieroglyphicum est hominis qui vitam prius pie sancteque institutam habuerit, juventutemque omnem bonis operibus exercuerit, ingravescente vero ætate ad nequitias & inquinamenta declinarit. Nam cum testes, uti superius ostensum est, virtutis indicia sint, evitatio mollitiem dubio procul & fœminationemque significat, ipso se vocabulo prædente. Vel, ut Hefychii sententia est secuisse, ille abstulisset; sibi testiculos videtur, cuius impius animus scelerataq; mens timorem Domini, veramque abjecerit pietatem: perinde ac si crudelis manus semet ipsum absciderit, hoc est, sese à Dei conjunctione, quæ sita est in virtutibus, abstulerit, & bonæ frugis prole fœtificationeque privaverit, quippe abjecto signo per quod vera virilitas in homine cognosci possit.

ERGA PARENTES INGRATI.

CAP. XXIV.

Aniquorum autem religione institutum fuit, Gallos, æviratos quippe Sacerdotes, Deum Matri ministra-

A re, perpetua ejus servituti addictos: quod qui patris, matrisve nomen violaverint, eo supplicio damnandi viderentur, ne possent ipsi unquam fieri parentes, in qua sententia fuisse Lucretium, hæc ejus carmina declarant:

*Gallos attribuunt, quia numen qui violavit
Matris, & ingenti genitoribus inventi sint,
Significare volunt indignos esse putandos,
Vivam progeniem qui in oras luminis edant.*

Lib. 2.

COELI FOECUNDITAS. CAP. XXV.

Quæ vero de Cœli pudendis à Saturno falce abscisis, & in mare dejectis veteres fabulati sunt, sententiam præ se ferunt à Divinis literis non admodum alienam: Deum quippe omnium rerum species conformasse, moxque præcepisse, ut conjugio quæque suo crescerent, replerentque terras: id quod & plerique Philosophi dixere, rerum semina cœlitus delapsa tempore quæque suo coaluissent, inde ad eas propagandas naturam usum Veneris indicasse. Jam & Osirim Ægyptii suum (de quo sæpe alibi) humana effigie pudendis obscenius excitatis faciebant, inde generis nostri causam (Sol enim Osiris) & per quem capite gestabat calathum, educationis beneficium significati.

Unde Ovid in Ibin.

Saturnus ut illas.

Subsecuit partes, unde creatus erat.

Marc. Sat. lib. 1. c. 17.

MERCURIUS, VEL EFFICAX SERMO. CAP. XXVI.

Sermonis efficaciam, persuadendique vim ostentare veteres si voluissent, Mercurii simulacrum grandiori jam ætate, barbatur, & effæto propemodum corpore, naturam tamen obscenius excitata, eaque tantum parte validissimum faciebant: cujusmodi signum Cyllenis fuisse Pausanias tradit, atque eo sigillum ea specie æneum apud Fabium Calvum Ravennatem, Romæ vidi, cui quidem signo, præter hæc vestis erat suffarcinata, in cujus sinum poma, foetura scilicet indicium, condebantur: nempe quod sermo, cujus omnino symbolum est Mercurius, in grandiori provecutione ætate vim quandam propemodum generandi, transgredientique aliquid habeat, ut quod in consultatione propositum est, deliberet, persuadeat, ac omnino conficiat.

Sigillum Fabii Calvi Ravennatis

Artem. l. 1. cap. 47. Artem. lib.

Artemidorus Onirocrita scribit, se quoque Cyllenis vidiſſe Mercurii simulacrum, cujus species non alia erat, quam pudendi virilis effigies: eaque de causa Conjectores super sermone disserunt, quæ quis per ejus partis imaginem somniaverit.

INVETERATA NEQUITIA. CAP. XXVII.

Adi solida est Hermis hujusmodi vestis longo syrmate tracta, quorum quidem similitudinem Theophrastus Eresius in homines nequam & intemperantes detorquebat: propterea quod syrma, ventrem, pudenda, & barbam tantum haberet: ita illi vestem traherent seminarum more, ventri dediti essent, atque libidini, nequitiam in ætatem etiam grandiore[m] producerent, cum vitia quadam, ut Satyricus monet, cum prima sint barba resecanda.

SERMO INANIS. CAP. XXVIII.

Inanem vero sermonem ostendere volentes, Mercurium eundem juniori specie ac prorsus impuberibus cum effinxissent, attracta illi pudenda vel deficitia faciebant: in his enim qui nondum ex ephēbis